

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

**Przewodniczący: SSO Aleksandra Babilon- Domagała**

**Sędziowie: SO Bogna Kuczyńska (spr.)**

**SO Tomasz Nowak**

**Protokolant: prot. sąd. Monika Malczyk**

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Lecha Ozierowa

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2013 roku

sprawy W. Z.

oskarżonego o przestępstwo z art.178 a § 1 kk w zw. z art.178 a § 4 kk i art.244 kk w zw. z art.11 § 2 kk, art.178 a § 2 kk i art.244 kk w zw. z art.11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jędrzejowie

z dnia 29 sierpnia 2012 roku sygn. akt II K 543/11

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w punkcie III wyroku;
2. co do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie II, a kwalifikowanego z art. 178 a § 2 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk zmienia zaskarżony wyrok w całości i oskarżonego W. Z. uniewinnia od popełnienia tego czynu, a kosztami procesu w tej części obciąża Skarb Państwa;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata G. K. 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu udzieloną oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego W. Z. od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję.

Sygn. akt. IX Ka 174/13

## UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Jędrzejowie oskarżył W. Z. o to, że:

I. w dniu 18 maja 2011 roku w J., woj. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny m-ki V. (...) o nr rej. (...) – 7SJ2 znajdując się w stanie nietrzeźwości – 0,99 mg/dm<sup>3</sup> zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu przy czym czynu tego dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego związku ze skazaniem za przestępstwo wyrokiem Sądu Rejonowego w Jędrzejowie sygn. akt II K 403/09 z dnia 8

października 2009 roku i nie zastosował się do wyroku Sądu Rejonowego w Jędrzejowie sygn. akt II K 403/09 z dnia 8 października 2009 roku zakazującego prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerów na okres trzech lat licząc od dnia 16 października 2009 roku, tj. o przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k. w zw. z art. 178 a § 4 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

II. w dniu 14 czerwca 2011 roku w miejscowości Z., gm. J., woj. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,99 mg/dm<sup>3</sup> alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził rower po drodze publicznej nie zastosował się do wyroku Sądu Rejonowego w Jędrzejowie sygn. akt II K 403/09 z dnia 8 października 2009 roku zakazującego prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerów na okres trzech lat licząc od dnia 16 października 2009 roku, tj. o przestępstwo z art. 178a § 2 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Jędrzejowie wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2012 roku w sprawie II K 543/11 oskarżonego W. Z. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I, z tym, że zakwalifikował go jako występki z art. 178 a § 4 k.k. i za to na podstawie tegoż przepisu wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Jednocześnie Sąd uznał oskarżonego W. Z. za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II tj. przestępstwa z art. 178 a § 2 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd na podst. art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Na podst. art. 42 § 2 k.k. w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt I Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 lat. Na podst. art. 42 § 2 k.k. w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt II Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów w ruchu lądowym na okres 4 lat. Nadto na podst. art. 49 § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 300 zł. na rzecz Funduszu Pomocy Osobom (...). Jednocześnie Sąd zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych w całości.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony W. Z. zaskarżając przedmiotowy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając mu rażącą surowość orzeczonej kary pozbawienia wolności, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez znaczne złagodzenie kary pozbawienia wolności i orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. W uzasadnieniu apelacji skarżący wskazał, iż kwestionuje w całości wydany wyrok w zakresie pkt I, wnosząc o uniewinnienie go od przypisanego mu czynu. Co do czynu z pkt II wskazał, iż nie wiedział, iż idąc i prowadząc obok siebie rower narusza warunki poprzednio orzeczonego środka karnego.

W toku rozprawy apelacyjnej obrońca oskarżonego sprecyzował zarzuty apelacyjne wskazując, iż apelacja skarży wyrok w całości na korzyść oskarżonego co do uznania jego winy, a w związku z tym wniosek apelacyjny jest o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od obydwu zarzucanych mu czynów, alternatywnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku przez złagodzenie orzeczonych oskarżonemu kar i zastosowanie art. 69 § 1 i 2 k.k.

### **Sąd Okręgowy zważył co następuje.**

Apelacja wywiedziona przez oskarżonego okazała się o tyle skuteczna, że doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego od przypisanego mu w pkt II wyroku czynu.

W ocenie Sądu Okręgowego w pierwszej kolejności stwierdzić należy, iż wbrew temu co ustalił Sąd Rejonowy materiał dowodowy zebrany w sprawie nie pozwolił na przypisanie oskarżonemu W. Z. winy za czyn z pkt II aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 178a § 2 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd I instancji czyniąc ustalenia faktyczne w sprawie co do tego czynu oparł się na zeznaniach świadka S. Z., podnosząc, iż na ich podstawie można wyprowadzić wniosek, iż oskarżony będąc w stanie nietrzeźwości prowadził rower pod drogą publiczną, będąc w stanie nietrzeźwości.

W ocenie Sądu Okręgowego takie ustalenie jest błędne, bowiem z zeznań tegoż świadka, będącego funkcjonariuszem policji nie wynika, aby zatrzymał oskarżonego jak ten kierował rowerem. S. Z. zeznając zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i przed Sądem podał, iż samego momentu jazdy oskarżonego na rowerze nie widział. Wskazał, iż W. Z. spotkał pod sklepem w miejscowości Z., zaś rower był oparty o kratownice rowerową. Jest to jedyny dowód w sprawie mający wskazywać na sprawstwo oskarżonego. Nie wynika jednak z niego w sposób jednoznaczny, aby oskarżony kierował rowerem po drodze publicznej. Brak jest w sprawie innych istotnych dowodów potwierdzających tezę aktu oskarżenia.

Faktem jest, iż oskarżony W. Z. w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu tj. do tego, iż będąc w stanie nietrzeźwości prowadził rower po drodze publicznej nie stosując się do wyroku sądu. Biorąc jednak pod uwagę treść tego zarzutu oraz treść apelacji oskarżonego, wskazującej na sposób rozumienia przez niego określenia „prowadzić rower” okoliczność powyższa nie może być dowodem decydującym o winie oskarżonego W. Z..

W niniejszej sprawie usunięcie zaistniałych wątpliwości nie było możliwe, dlatego też zgodnie z treścią przepisu art. 5 § 2 kpk te nie dające się usunąć wątpliwości Sąd Rejonowy winien rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego.

Zdaniem Sądu Okręgowego wbrew temu co ustalił Sąd I instancji dowody zebrane na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności nie są wystarczające do uznania za udowodniony fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu z pkt II aktu oskarżenia.

W związku z powyższym konieczna stała się zmiana zaskarżonego wyroku w tym zakresie i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu przypisanego mu w punkcie II, a zakwalifikowanego z art. 178 a § 2 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., co też Sąd Okręgowy uczynił. O kosztach w tej części orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k.

Z uwagi na powyższe rozstrzygnięcie konieczne stało się uchylenie orzeczenia Sądu Rejonowego o karze łącznej pozbawienia wolności, zawartego w punkcie III wyroku.

W ocenie Sądu Okręgowego, odnosząc się w dalszej kolejności do czynu z pkt I wyroku stwierdzić należy, co prawidłowo ustalił Sąd Rejonowy, iż analiza całokształtu materiału dowodowego nie pozostawia żadnych wątpliwości co do tego, iż oskarżony W. Z. znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny, nie stosując się do uprzednio orzeczonego przez Sąd Rejonowy zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Słusznie Sąd I instancji oparł się w tej mierze na zeznaniach M. T., funkcjonariusza policji, który przeprowadzał czynności z udziałem oskarżonego. Świadek ten podkreślił, iż widział oskarżonego prowadzącego samochód przejeżdżającego ulicą (...). Po zatrzymaniu pojazdu za jego kierownicą siedział W. Z.. Prawidłowo Sąd Rejonowy uznał zeznania tegoż świadka za wiarygodne, jako konsekwentne i stanowcze w toku całego trwającego postępowania. Nie należy zapominać o tym, iż zostały złożone przez osobę postronną, która z racji wykonywanego zawodu, wypełniając jedynie obowiązki służbowe, nie jest zainteresowana tym, aby podawać nieprawdziwe informacje.

Słusznie Sąd I instancji nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego złożonym w toku postępowania przed sądem, jakoby nie kierował pojazdem w stanie nietrzeźwości. Prawidłowo też uznał za niewiarygodne zeznania Z. B., właściwie uznając, iż są one jedynie nieudolną próbą potwierdzenia wersji zdarzenia przedstawianej przez oskarżonego. Wbrew twierdzeniom W. Z. zawartym w złożonej apelacji zeznania świadka J. C. w żaden sposób nie potwierdzają linii obrony oskarżonego. Świadek ten zaprzeczył bowiem, aby udostępnił swój samochód oskarżonemu i żeby w ogóle z nim jeździł.

Reasumując, należy stwierdzić, iż w ocenie Sądu odwoławczego, ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy w zakresie czynu z pkt I aktu oskarżenia w sposób jednoznaczny wynikają z dokonanej przez tenże Sąd prawidłowej oceny dowodów. Ocena ta nie przekracza w żadnym stopniu granic swobodnego uznania sędziowskiego, zakreślonych treścią art. 7 kpk. Jest ona kompleksowa, logiczna i zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, jak

również uwzględnia okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, przy czym nie zachodziła konieczność rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości, gdyż takie wątpliwości, w zakresie czynu z pkt I aktu oskarżenia, nie zachodziły. Także podstawą zaskarżonego orzeczenia był całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie, o czym przekonuje treść pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, które pozwala na przeanalizowanie toku myślenia Sądu I instancji.

Wobec powyższego zarzuty sformułowane w apelacji wniesionej przez oskarżonego są całkowicie gołosłowne i nie znajdują jakiegokolwiek odzwierciedlenia w sposobie procedowania Sądu I instancji.

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ocenę dowodów, a w konsekwencji ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy. W sposób wyczerpujący Sąd ten dokonał analizy dowodów i prawidłowo ustalił, iż oskarżony W. Z. dopuścił się przypisanego mu w pkt I wyroku czynu stanowiącego przestępstwo z art. 178 a § 4 k.k. Z tych też względów brak było podstaw do uwzględnienia apelacji, a ile zmierzała ona do zakwestionowania winy oskarżonego.

W ocenie Sądu Okręgowego, wbrew temu co podnosi w złożonej apelacji oskarżony, nie ma podstaw by kwestionować wymiar orzeczonej wobec niego kary za czyn z pkt I.

Nie można zgodzić się ze skarżącym, iż orzeczona wobec oskarżonego kara 6 miesięcy pozbawienia wolności jest rażąco surowa. Okoliczności przedmiotowe i podmiotowe czynu ustalone i prawidłowo ocenione przez Sąd Rejonowy doprowadziły tenże sąd do prawidłowej oceny dyrektyw wymiaru kary i w konsekwencji do orzeczenia kary współmiernej do wagi czynu oraz właściwości i warunków osobistych oskarżonego W. Z.. Z tych też względów brak było podstaw do uwzględnienia apelacji w tym zakresie.

Zdaniem Sądu Okręgowego kara 6 miesięcy pozbawienia wolności jest odpowiednia aby uświadomić W. Z. jego naganne zachowanie i wdroić go do przestrzegania przepisów prawa w przyszłości. Kara w takim rozmiarze jest adekwatna zarówno do stopnia zawinienia oskarżonego jak i stopnia społecznej szkodliwości jego czynu przejawiającego się przede wszystkim w znacznym stanie nietrzeźwości. Uwzględni również stopień naruszonych obowiązków w postaci nakazu zachowania trzeźwości w ruchu drogowym.

Wbrew twierdzeniom skarżącego zawartym w apelacji słusznie Sąd Rejonowy ustalił, iż w stosunku do oskarżonego nie można przyjąć pozytywnej prognozy kryminologicznej przemawiającej za zastosowaniem wobec niego dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. W przedmiotowej sprawie nie zachodziły podstawy do zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności na podstawie art. 69 §1 i 2 k.k., albowiem oskarżony nie spełnia przewidzianych w powołanym przepisie wymogów. Oskarżony był już karany za podobne przestępstwa i jest sprawcą niepoprawnym, lekceważącym obowiązujący porządek prawny. Uprzednio wymierzone, za czyny z art. 178 a § 2 k.k. kary ograniczenia wolności, i pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, nie spełniły swych celów wychowawczych i zapobiegawczych. Tym bardziej celu tego nie odniesie warunkowe zawieszenie aktualnie orzeczonej kary pozbawienia wolności. Oskarżony nagminnie naruszał porządek prawny, popełniając ponownie przestępstwo. Ponadto należy zauważyć, iż postawa oskarżonego przemawia także przeciwko warunkowemu zawieszeniu orzeczonej kary. Trzeba podkreślić, iż oskarżony w stan nietrzeźwości wprowadził się z własnej woli, nie był w żaden sposób ograniczony w podejmowaniu decyzji. W pełni świadomie, mając pełną wolność wyboru wystąpił przeciwko porządkowi prawnemu, pomimo tego, iż wiedział, że ciąży na nim zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Jednakże oskarżony, zarówno ten zakaz jak i swój stan nietrzeźwości zlekceważył i kierował pojazdem mechanicznym po niezwykle ruchliwej ulicy miejskiej w godzinach południowych, gdzie ruch drogowy jest znaczny.

Reasumując należy zauważyć, iż dotychczasowa postawa oskarżonego nie gwarantuje, iż mimo warunkowego zawieszenia wykonania kary nie wejdzie on w konflikt z prawem. Brak jest po stronie oskarżonego podstawowej przesłanki – pozytywnej prognozy kryminologicznej, która umożliwia skorzystanie przez sąd z dobrodziejstwa tej instytucji.

Z uwagi na postawę oskarżonego, jego dotychczasowy tryb życia, uprzednią wielokrotną karalność, uznać należy, iż tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności przyniesie w stosunku do osoby oskarżonego pożądane rezultaty i spełni swe cele w zakresie zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania wobec sprawcy, jak i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy w trybie art. 437 § 1 i 2 kpk zmienił zaskarżony wyrok w sposób jak wyżej, uniewinniając oskarżonego W. Z. od czynu przypisanego mu w pkt II wyroku, w pozostałym zakresie utrzymując w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. mając na uwadze sytuację materialną oskarżonego, który obecnie przebywa w zakładzie karnym.

Jednocześnie Sąd w oparciu o przepisy art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. prawo o adwokaturze (tj. Dz.U. z 2009 poz. 146, poz. 1188) oraz § 14 ust. 1 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie i ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. K. 516,60 zł. tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu udzieloną oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym.

SSO A. Babilon - Domagała SSO B. Kuczyńska SSO T. Nowak